

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobkyně: **Ü. E.**, narozené X
státní příslušnost Turecká republika
t. č. neznámého pobytu
zastoupená advokátkou Mgr. Terezou Novákovou
sídlem Na Bělidle 64/3, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2022, č. j. OAM-277/LE-BE01-P07-2022,

takto:

- I. **Řízení se zastavuje.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovené zástupkyni Mgr. Tereze Novákové se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 650 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 30. 12. 2022, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2022, č. j. OAM-277/LE-BE01-P07-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Soud žalobkyni usnesením ze dne 5. 1. 2023, č. j. 40 Az 1/2023-15, ustanovil podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupkyní pro řízení Mgr. Terezu Novákovou, advokátku, která soudu v replice ze dne 31. 1. 2023 sdělila, že s žalobkyní nemůže provést videokonferenci, jelikož nedorazila do pobytového zařízení, kam se měla dostavit dne 14. 1. 2023. Z přiloženého e-mailu od Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ze dne 17. 1. 2023 vyplynulo, že žalobkyně se nenacházela v Pobytovém středisku X, kam se měla dne 14. 1. 2023, přičemž místo jejího aktuálního pobytu nebylo známo.
3. Soud následně z výpisu z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu zjistil, že žalobkyně naposledy pobývala dne 13. 1. 2023 v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, a poté se měla vlakem dopravit do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, kam měla dorazit 14. 1. 2023; do pobytového střediska se však nedostavila. Tuto skutečnost soudu potvrdila Správa uprchlických zařízení Ministerstva vnitra, která k dotazu dne 2. 2. 2023 nad rámec shora

uvedeného sdělila, že žalobkyně byla dne 13. 1. 2023 odvezena na vlakové nádraží do X z důvodu jejího přemístění do Pobytového střediska X, kam však již nedorazila. Pro svévolný odchod byla žalobkyně dne 14. 1. 2023 vyřazena z evidence ubytovaných v Pobytovém středisku X; žádné informace o aktuálním pobytu žalobkyně neměla Správa uprchlických zařízení Ministerstva vnitra k dispozici. Žalovaný k dotazu soudu uvedl, že mu aktuální místo pobytu žalobkyně není známo a zaslal soudu výpis ze své evidence, v němž byl ke dni 14. 1. 2023 vyznačen svévolný odchod žalobkyně z pobytového střediska, resp. informace o jejím nedostavení se. Ředitelství služby cizinecké policie soudu dne 8. 2. 2023 nad rámec výše uvedeného nic dalšího nesdělilo. Zástupkyně žalobkyně dne 22. 2. 2023 k dotazu soudu sdělila, že nemá k dispozici žádné nové informace o aktuálním místě pobytu žalobkyně.

4. Podle § 33 písm. b) zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce).
5. Smyslem § 33 zákona o azylu je „umožnit soudům nezabývat se meritorně žalobami ve věci azylu těch žalobců, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů české veřejné moci, tzn. žalobců, o nichž by již bylo nadbytečné rozhodovat, neboť již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce České republiky“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004-45). Dikce § 33 zákona o azylu neposkytuje možnost volby procesního postupu v případě nastoupení některé z podmínek stanovených tímto ustanovením; naopak soud má v takové situaci povinnost řízení zastavit (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, č. j. 3 Azs 40/2008-67, nebo ze dne 21. 8. 2009, č. j. 1 Azs 38/2009-48).
6. Na shora uvedeném nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že je žadatel o mezinárodní ochranu zastoupen advokátem, s nímž komunikuje (tím méně pak skutečnost, že je zastoupen soudem ustanoveným advokátem, s nímž nekomunikuje), neboť soud při zastavování řízení dle § 33 zákona o azylu není zavázán podmínkou, že *na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout*, jako je tomu v případě zastavení správního řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu. Zákon je vůči žadatelům přísný, není však úkolem soudu pokoušet se překlenout tuto přísnost výkladem a nad rámec zákona vytvářet další podmínky pro zastavení řízení. Smyslem § 33 je totiž umožnit soudům nejen vést efektivně řízení a pokračovat v něm, ale rovněž nezabývat se meritorně žalobami ve věcech azylu těch žalobců, kteří již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce České republiky a na jejichž právní postavení (pobytový status) již výsledek azylového řízení pravděpodobně nebude mít žádný vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2022, č. j. 7 Azs 125/2021-34).
7. Místo pobytu žalobkyně je od 14. 1. 2023 dosud neznámé a soudu se jej nepodařilo zjistit ani prostřednictvím učiněných dotazů. Ze správního či soudního spisu neplyne žádná adresa, na níž by se žalobkyně mohla zdržovat a na kterou by se ji soud mohl pokusit obeslat. Žalobkyně navíc nekomunikuje ani se svou zástupkyní, o jejíž ustanovení požádala. Nezbyývá tedy než konstatovat, že aktuální místo pobytu žalobkyně coby žadatelky o udělení mezinárodní ochrany nelze zjistit. Soud proto řízení o žalobě prostřednictvím I. výroku podle § 33 písm. b) zákona o azylu zastavil.
8. V reakci na návrh zástupkyně žalobkyně na ustanovení opatrovníka z důvodu, že se jí nedaří žalobkyni doručovat, soud konstatuje, že účelem institutu opatrovníka je zabezpečit ochranu práv účastníka řízení, jenž se řízení nemůže účastnit a jenž nemůže realizovat svá práva a povinnosti, popř. je není schopen realizovat řádně. Soud již žalobkyni k ochraně jejích práv ustanovil zástupkyni, která žalobkyni v tomto řízení řádně zastupovala, podala za ní vyjádření a pokusila se žalobkyni kontaktovat. Za této situace není ustanovení opatrovníka

namíste, neboť ustanovená zástupkyně plní i funkci opatrovníka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 19/2009-61, nebo závěr usnesení téhož soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 4 Azs 27/2008-69).

9. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl II. výrokem podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.
10. Prostřednictvím III. výroku soud přiznal soudem ustanovené zástupkyni žalobkyně odměnu a hotové výdaje, které v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát, a to v celkové výši 8 650 Kč. Tato částka sestává z odměny za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ustanoveným zástupcem, podání ve věci samé) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a z odměny za 1 úkon právní služby po 1 550 Kč podle § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu. K tomu bylo dále třeba přičíst tři paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože zástupkyně žalobkyně není plátkyní daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se její odměna o náhradu za tuto daň. Odměna bude ustanovené zástupkyni žalobkyně vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
11. K vypočtené odměně a hotovým výdajům soud dodává, že dvojí nahlížení do spisu, které ustanovená zástupkyně prováděla na počátku zastupování, v celkové délce 30 minut považoval za součást úkonu právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, neboť účelem tohoto nahlížení bylo seznámit se s přebíranou problematikou, a nahrazovalo tak první poradu s klientkou (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008-40). Soud zástupkyni nepřiznal odměnu za dvě žádosti o umožnění videokonferenčního hovoru s žalobkyní a jednu žádost o prodloužení lhůty soudem, neboť se nejednalo o úkony ve věci samé či jiné úkony srovnatelné s těmi, jež jsou vyjmenovány v § 11 odst. 1 či 2 advokátního tarifu. Soud nicméně zástupkyni přiznal odměnu za odpověď na výzvu soudu ze dne 22. 2. 2023, v níž na žádost sdělila soudu aktuální informace o své klientce. Takový úkon soud ve smyslu § 11 odst. 3 advokátního tarifu pokládal za srovnatelný s jednoduchými procesními úkony vyjmenovanými v § 11 odst. 2 písm. b), c) či h) advokátního tarifu, čímž zástupkyni současně kompenzoval čas strávený snahou o kontaktování žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení usnesení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. února 2023

Mgr. Marcela Uhříčková, v. r.
samosoudkyně